

NEW ADULT

COSMOPOLIS

KRÁL DÉMONŮ

NA PŘÁNÍ LUCIFERA

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA POPULÁRNÍ SÉRIE VLCI ZVĚROKRUHU

Přeložila Jana Michalcová

Copyright © 2020 by Elizabeth Briggs. All rights reserved.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Jana Michalcová, 2025

ISBN 978-80-271-5484-5

KRÁL DÉMONŮ

NA PŘÁNÍ LUCIFERA

ELIZABETH BRIGGS

HANNAH

JEN ZOUFALÁ ŽENA by uzavřela smlouvu s ďáblem – a já ho šla žádat o laskavost.

Zatímco výtah stoupal nahoru, nahoru, nahoru, já si nemohla pomoci a nervózně jsem si třela ruce. V pozadí tiše hrála nějaká tuctová taneční hudba. Zírala jsem na lesklé zrcadlové stěny a tmavě stříbrná tlačítka a snažila se nedívat na dva impozantní muže vedle mě. Nedali se přehlédnout. Svými širokými rameny, mohutnými krky a dokonale nažehlenými černými obleky vyplňovali celý výtah a mně sotva zbýval prostor k nadechnutí. Byli zatraceně přitažliví, stejně jako každý, koho jsem v Celestial Resort & Casino potkala, ale zároveň dost děsiví, abych přemítala, jestli nebyla obrovská chyba sem přijít.

Co si to namlouvám? Samozřejmě že je to chyba. Ale možná je to jediný způsob, jak můžu najít svou nejlepší kamarádku.

Výtah zazvonil, což znamenalo, že jsme dorazili do střešního apartmá, a když se otevřel, zhluboka jsem vydechla. Před

velkými, černými, lesklými dveřmi naproti stáli další bodyguardi, co si sem jen odskočili z přehlídkového mola. Když jsem vystoupila, dveře se otevřely a vyběhl z nich nějaký muž ve zmuchlaném šedivém obleku. V doširoka otevřených očích se mu zračila panika, nebo snad dokonce strach, a jak se snažil uniknout, vrazil mi prudce do ramene.

„Jestli máš rozum, otoč se a zdrhej,“ zařval, načež ho jeden z těch svalnatých bodyguardů popadl za paži a odtáhl k výtahu. Vůbec se nebránil, výtah se za chvíli zavřel a on mi zmizel z dohledu, ale přesto jsem ho slyšela znovu zakřičet: „Uteč!“

Ztěžka jsem polkla, ale sebrala jsem odvalu a zamířila ke dveřím, které zůstaly otevřené. Každý krok mi připadal jako krok vstříc záhubě. Přelétla jsem pohledem kolem postávající bodyguardy, ale sotva si mě všimli. Od muže v obleku dole jsem už dostala povolení s panem Iferem promluvit, takže jsem předpokládala, že mě čekají.

Hned za vchodem se nacházelo malé předsálí s obrovským obrazem stylizovaných, doširoka roztažených černých křídel na čistě bílém plátně. O umění jsem toho moc nevěděla, ale přistihla jsem se, že na něj zírám. Upoutalo mě, že tahy štětcem vypadají jako rozzlobená seknutí.

Zachvěla jsem se a pokračovala chodbou po černé mramorové podlaze se stříbrným žilkováním, až jsem vešla do rozlehlého obývacího pokoje. Při pohledu na luxusní černé kožené pohovky a klavír jsem se zarazila. Čekala jsem, že se s Lucasem Iferem, generálním ředitelem společnosti Abaddon Inc. a údajným mafiónským bossem Las Vegas, setkám v jeho kanceláři, ne u něj

doma. Na okamžik mě pohled na všechno kolem omráčil – prohlížela jsem si podsvícený zrcadlový bar podél jedné stěny, velký elegantní krb naproti a okna na konci místnosti sahající od podlahy ke stropu s působivým výhledem na Las Vegas Strip. O nekonečném bazénu na terase ani nemluví.

Muž, za kterým jsem přišla, se opíral o jedno z velkých oken a shlížel na své panství jako nějaký zadumaný král. Nebo vládce. Viděla jsem ho jen z profilu, ale byl natolik okouzlující, že se mi na okamžik zastavilo srdce.

Vstřebávala jsem ho a čekala, až mi bude věnovat pozornost, protože jsem se neodvažovala rušit takovou zlověstnou, nebezpečnou dokonalost. Bezvadně padnoucí černý oblek rámoval široká ramena, směrem k bokům se zužoval a obepínal dokonale kulatý zadek. Sluneční světlo líbalo jeho krátké husté vlasy, které by vypadaly skoro jako černé, nebýt odlesků syté čokoládově hnědé. Dokonale zastřižené tmavé strniště pod nimi zdůrazňovalo vyrýsovanou čelist, která vedla až k lícním kostem hodným boha.

Ať už jsem si toho muže, jemuž potají říkali ďábel, představovala jakkoli, tohle jsem nečekala.

„Přišla jste mě požádat o laskavost?“ dolehl ke mně jeho hlas s nádherným britským přízvukem, díky kterému zněla jeho slova chytrě a smyslně zároveň. „Jak jste jistě viděla, tomu předchozímu to zrovna nevyšlo. Ale pokusil se porušit naši dohodu. Věřím, že vy stejnou chybu neuděláte.“

Slova mu splynula ze rtů jako sex a hřích, ale zároveň mi jimi připomněl, proč jsem tu. Lehce jsem potřásla hlavou, abych si

srovnala myšlenky a vytrhla se z transu, do kterého mě uvrhl.
„Ano, proto jsem tady. Přišla jsem vás požádat o laskavost.“

Otočil se čelem ke mně a světlo a tma mu dopadaly na tvář tím nejsvůdnějším způsobem, jaký jsem kdy viděla. Plná síla jeho působivého vzezření mě zasáhla do břicha jako oheň, který se rozhoří, když škrtnete zápalkou. Zapomeňte na ostatní muže – ti v porovnání s ním nebyli ničím. Vlastně jsem pod tíhou pohledu očí smaragdové barvy, o které jsem až do dneška netušila, že vůbec existuje, zapomněla dýchat. A ty rty... bože, ty rty byly jako stvořené pro hřích. Hned jsem si dokázala představit, jak mi do uší šeptají nemravné věci a pak mi zanechávají na kůži stopu chťíce.

Něco mi na něm přišlo povědomé. Pátrala jsem ve své skromné paměti po tom, kdy jsem ho mohla potkat, ale někoho tak nevšedně nádherného bych si jistě pamatovala. Ne, rozhodně jsme se nepotkali.

A přesto... jsem ho nějak znala. Instinktivně, hluboko v nitru mé bytosti, mi připadal jako někdo, kdo... Měla jsem to přímo na jazyku. Slovo, které se vypařilo dřív, než jsem ho dokázala chytit. Soustředila jsem se, ale nebylo mi to nic platné. Nedokázala jsem to pojmenovat. Možná ho znám z doby před nehodou? To mi připadalo nepravděpodobné, a kdyby mě znal, určitě by něco řekl.

Uvědomila jsem si, že na něj zírám. Odtrhla jsem od něj pohled a zadívala se z okna. Las Vegas nebylo ve dne ani zdaleka tak působivé jako v noci, kdy zářilo, jako by nějakí předškoláci do pouště vysypali obrovské tuby třpytek. I tak si rušné město s horami

v dále na chvíli ukradlo veškerou mou pozornost a okamžik mi trvalo, než jsem se zase zorientovala.

„Povězte mi své jméno,“ řekl Lucas.

Ten hlas, ten přízvuk, *bože můj*.

„Hannah.“ Konečně jsem se mu znovu podívala do očí. „Hannah Thornová.“

„Hannah.“ Moje jméno mu z jazyka sklouzlo jako doušek drahé skotské. Zavrtěla jsem hlavou a zamrkala.

Nepiju. Proč myslím na příjemný žár nápoje, který jsem nikdy neochutnala?

Odtrhl ode mě pohled, jako by mu to činilo potíže. Skoro jako by ho to ke mně táhlo stejně jako mě k němu. Neskutečná představa, kterou jsem ihned zapudila, a on se přesunul za bar.

„Drink?“ Lucas zvedl karafu a skleničku na whiskey z křišťálu házejícího po místnosti duhové světelné odlesky.

„Ne, děkuju. Nepiju.“

Tiše zabručel na znamení nesouhlasu. „Škoda. Kdybychom se spolu opili, mohli bychom si užít spoustu legrace.“

Sáhl po jiných skleničkách a nasypal do nich led. Tři dokonalé krychličky s cinknutím dopadly na stěny sklenic. Pak zpod pultu vyndal džbán s průzračnou tekutinou a já zvedla ruku, abych ho univerzálním gestem zastavila.

„Myslela jsem to vážně. Nepiju.“

„A já nenalévám alkohol nikomu, kdo ho nechce.“ Zvedl sklenici a rádně si lokl. „Bohužel, je to jen voda.“

Podal mi druhou sklenici. Když jsem ji sevřela, dotkli jsme se rukama. Požár v mém nitru se znovu rozhořel a rozlil se mi po

celém těle až do kostí. Pocit, že Lucase znám, byl ještě silnější. Jako by byl ztracenou vzpomínkou těsně mimo můj dosah, slovem na špičce jazyka. A zároveň se dostavil příval tak silného chtíce, až mi to vyrazilo dech.

Díval se na mě intenzivněji. Cítí to taky?

„Posaďte se.“ Lucas mávl k černým koženým pohovkám. Sedla jsem si na okraj jedné, v obou rukou jsem držela sklenici, a čím napjatější jsem byla, tím pevněji jsem ji svírala. V hrudi se mi usadila úzkost a mísila se s touhou, která se mi hromadila mezi stehny. Točila se mi z toho hlava.

Podívala jsem se na klavír stojící opodál a snažila se dostat emoce zpátky pod kontrolu. Tohle všechno bylo moc. Příliš. Co tu, kruci, vůbec dělám?

Lucas se uvelebil na pohovce naproti mně a jednu ruku ležérně položil na opěradlo. Opřel si kotník o koleno a byl dokonalým obrazkem vyrovnanosti a klidného sebeovládání. „Takže, jak vám můžu pomoci?“

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se přesměrovat kousek toho klidného sebeovládání na sebe, i kdybych ho měla jen předstírat. To se mi ale beztak nikdy nepovede. Ne v přítomnosti někoho tak okouzujícího.

„Moje nejlepší kamarádka se ztratila,“ vyhrkla jsem. *Super způsob, jak předstírat klid.* „Jmenuje se Brandy Higginsová. Přespávala tady v hotelu, když tu byla na konferenci, ale nevrátila se domů. Snažila jsem se ji najít sama, ale bez úspěchu, a když jsem šla na policii, chovali se přezíravě. Zejména když jsem jim řekla, že bydlela tady.“

„Musíte být velice loajální kamarádka. Málokdo z těch, kteří mě žádají o laskavost, je skutečně odvážný.“ Podíval se na svůj drink a zatřásl ledem ve sklenici. Znělo to skoro jako hudba. „Většina je prostě jen zoufalá. Říkám si, kam patříte vy? Jste ta odvázná? Nebo ta zoufalá?“

Sklopila jsem pohled k dlaním, ale pak jsem se přinutila podívat se mu do očí a protlačit skrz své zoufalství odvalu. „Obojí. Brandy je víc než kamarádka. Je pro mě jako sestra a má doma malé dítě a nemocnou mámu, která spoléhá na to, že ji najdu. Žiju s nimi od doby, co se rozvedla, abych jim pomohla, ale jestli se nevrátí...“ Ta představa byla příliš děsivá, než abych o ní uvažovala. Napřímila jsem se a narovnala ramena, stlačila jsem úzkost v hrudi do titěrného klubíčka a odhodlaně jsem se Lucasovi podívala do očí. „Slyšela jsem, že vám říkají Král Las Vegas a že se tu nešustne nic, o čem byste nevěděl. Takže mě napadlo, že jestli někdo dokáže Brandy najít, jste to vy.“

Neprozradila jsem mu další drby, co jsem o něm slyšela. Třeba že je v podstatě šéf mafie, který řídí město, že si o něm lidi nervózně šeptají a za zamčenými dveřmi o něm mluví jako o ďáblu. Dokonce i policie se ho evidentně bojí.

„Obě zníte jako učiněné světice,“ poznamenal Lucas a zvedl koutky úst. „Říkala jste, že se ztratila tady, v Celestialu?“

„Ano, před pár dny.“

Pomalu přikývl. Jako někdo, kdo nikam nespěchá, někdo, kdo nemá co ztratit a má na své straně luxus v podobě času. Času, který já rozhodně neměla. „Chápete, že moje pomoc má svou cenu?“

Panika mi sevřela hrud' železnou obručí a já jsem se roztřeseně nadechla. Věděla jsem, že to přijde, a netušila jsem, co bude na oplátku za pomoc chtít. „Nemám peníze.“

„Já s penězi neobchoduju.“ Zasmál se, ale ve tváři se mu mihlo cosi podlého. „Mou měnou jsou nekalé činy a špinavá tajemství.“

Ztěžka jsem polkla, zahleděla se do chodby a přemítala, jestli už je na útěk pozdě. Neměla jsem žádná tajemství, tedy žádná, která bych si pamatovala, takže po mně bude chtít něco nekalého. Něco nelegálního? Nebezpečného? Něco, čeho budu do konce života litovat? Málem jsem se rozeběhla ke dveřím, ale pak jsem si představila, jak se na mě Brandyin syn dívá a stěží zadržuje slzy, zatímco se mě ptá, kdy se maminka vrátí domů, a moje odhodlání zesílilo. Pohlédla jsem Lucasovi do očí a přikývla.

Naklonil se dopředu, už ne ležerně. „Jste ochotná udělat cokoli?“

„Ano,“ řekla jsem bez dechu. „Co chcete?“

„Vás.“

Brada mi klesla a žaludek ještě níž. Možná až na zem. Skrz všechna patra. „Mě?“

Zasmál se. Ten zvuk byl temnou melodií plnou hříšných příslibů. „Šest nocí s vámi. Tady, v mém apartmá. Budu si s vámi moct dělat, co se mi zlíbí.“

Zalapala jsem po dechu, když mezi posledními čtyřmi slovy udělal sugestivní pomlky. Pak jsem zavrtěla hlavou. Jistě jsem se přeslechla. Ano, to musí být ono. „Co prosím? Očekáváte, že vám dám volnou ruku, abyste si se mnou mohl dělat, co chcete? Šest nocí?“

„Přišlo by vám sedm lepší?“ Na rtech se mu objevil hříšný úsměv a opřel se o měkkou kůži pohovky. „Upozorňuju vás, že sedmý den neodpočívám.“

„Sedm?“ Myšlenky se mi pomotaly tak, že jsem na něj dokázala jen zírat. To myslí vážně?

Přikývl. „Ano, sedm nocí. Za každý smrtelný hřích jedna. To je ještě lepší.“

Do hajzlu. Neměla jsem těch šest nocí vůbec zpochybňovat. Projížděla jsem si v hlavě různé scénáře, a když jsem si některé z nich představila v živých barvách, zahořely mi tváře. Ano, ten muž byl neskutečně přitažlivý, ale navrhoval mi šest stupňů nemravnosti. Navíc to byl úplně cizí člověk. Velice krásný, velice *nebezpečný* cizinec. To, co po mně žádal... bylo příliš. Možná Brandy najdu i jinak. Nebo najdu někoho jiného, kdo by mi mohl pomoci.

Lucas mě pozoroval a čekal, jak se rozhodnu. „Tik tak. Čas běží. Čím déle budete čekat, tím menší je pravděpodobnost, že vaši kamarádku najdeme živou.“

Při té představě mnou projel strach, ale měl pravdu. Byla nezvěstná už pár dní. Musela jsem se rozhodnout rychle, ale taky jsem musela přesně vědět, do čeho jdu. Odkáslala jsem si. „Abych v tom měla jasno. Chcete, abych tu s vámi zůstala sedm nocí, zatímco... si se mnou budete dělat, co budete chtít. Sexuálně.“

Jeho pohled potemněl zlostí a já se skoro roztrásla, když jsem si uvědomila, jak je intenzivní. „Nikdy jsem žádnou ženu k ničemu nenutil a ani to dělat nebudu, jestli se toho bojíte.“

Úlevně jsem vydechla. „Musela jsem si být jistá. Nic takového jsem ještě nezažila.“

„Slibuju, že vám nikterak neublížím. Ale pokud jde o sex...“ Vstal, přistoupil ke mně o pár kroků a já k němu vzhlédla. Pak se předklonil a opřel si ruce o opěrku pohovky po obou stranách mojí hlavy, čímž mě uvěznil. „Copak nevíš, kdo jsem? Ne nadarmo mi říkají ďábel. Pokušení, chtíč, hřích, všechno v malém, pohledném balíčku. Co to povídám? *Ohromném* balíčku. Věř mi, že než týden skončí, budeš prosit o to všechno, co ti udělám.“

Byl moc blízko. Tvář měl jen pár centimetrů od mojí a v zelených očích mu plálo, jako by se v nich rozhořel oheň. Projela mnou taková vlna touhy, jakou jsem ještě nezažila, ale nesla s sebou těžkou příchuť strachu. Pohled mi klesl na jeho rty, vzdálené jen jediný dech od mých, a i když jsem před ním pořád chtěla utéct, současně jsem si i přála, aby tu mezeru mezi námi konečně uzavřel.

Přinutila jsem se zvednout oči a setkala se s jeho upřeným pohledem. Neuměla jsem si představit, jak jinak Brandy najít. Vyzkoušela jsem všechno možné, ale nic nepomohlo. Pokud na jeho nabídku nepřistoupím, nevyhnutelně selžu.

Tohle je moje poslední šance.

„Souhlasím,“ řekla jsem se vší odvahou, jakou jsem zvládla posbírat.

„Výborně.“ Narovnal se a nenuceně přešel na druhou stranu místnosti, zatímco mně zběsile bušilo srdce. Vzal kus papíru a pero a obojí mi podal. „Napiš všechno, co víš o zmizení své kamarádky. Jména, data a tak dále.“

Zatímco jsem sepisovala všechny podrobnosti a můj rukopis mi vlivem strachu připadal cizí, pozorně mě sledoval. I já k němu

pořád zvedala oči, zatímco pero létalo po papíře. Proč mi připadalo, že se podepsáním naší dohody vzdávám duše?

Když jsem napsala všechno, co mě napadlo, zase jsem mu pero s papírem vrátila. Když si je bral, sevřel mi ruce, a mně se mezi stehny znovu rozlilo horko. V hrudi se mi rozhořela nečekaná touha a já polkla, jak jsem se snažila vrátit do hlavy řád a udržet souvislou myšlenku.

„Kde bydlíš?“ zeptal se.

„V jednom levném podniku mimo Strip.“ Styděla jsem se vyslovit jeho jméno. Vyšťourala jsem každou korunu, kterou jsem měla, abych sem mohla jet, ale ve srovnání s tímhle apartmá to nebylo nic. „V motelu Double Down.“

Ve tváři se mu objevilo zhnusení. „Dej mi klíč od pokoje. Nechám ti sem přinést všechny věci.“

„A moje auto?“ zeptala jsem se.

„O to se postarají mí lidé.“

Zvedla jsem obočí, ale vytáhla jsem klíče a podala mu je. *Má lidi?* Měla jsem za to, že lidi, co mají lidi, jsou jen pohádka. Kdo má *lidi*, kteří pro něj něco dělají?

„Dobře.“ Zastrčil klíče do kapsy a nabídl mi ruku. „Teď pojď za mnou.“

Pokaždé, když jsem se ho dotkla, jsem cítila... leccos. Držela jsem ruce u těla. „Kam?“

„Do tvého nového pokoje.“ Jeho hlas byl plný příslibů. „Ačkoli předpokládám, že dáš brzy přednost tomu mému.“

Šli jsme chodbou a on otevřel dveře na jejím konci. Na rozdíl od zbytku apartmá, který jsem zatím viděla a který byl celý

zařízený v černé a stříbrné barvě, byl tenhle pokoj laděný do neutrálních tónů. Manželská postel měla jedno z takových těch polstrovaných čel a ležely na ní čisté přikrývky, nadýchaná peřina a měkce vypadající polštáře. Na protější straně pokoje bylo pěkné posezení a před okny s výhledem na Strip stál stůl. Jedny dveře vedly do šatny velké jako můj starý byt a další do obrovské koupelny z kararského mramoru.

„Tohle je tvůj pokoj pro hosty?“ zeptala jsem se, zatímco jsem to všechno vstřebávala a pomalu se otáčela okolo. Jestli je tohle určené pro hosty, jak asi vypadá jeho ložnice?

Pobaveně se pousmál. „Teď je tvůj. Udělej si pohodlí. Objednej si na recepci, cokoli budeš chtít. Mí lidé ti sem za chvíli přinesou věci a já začnu pátrat, kde je tvá kamarádka.“

Zavrtěla jsem hlavou, zčásti odmítavě, zčásti udiveně. Ta situace mi vůbec nedávala smysl a začínala jsem si říkat, v čem je asi háček. Možná si mě jenom s někým plete. Koneckonců, proč by chtěl mě – zrovna *mě* – na sedm nocí? Byla jsem jen obyčejná knihomolka s pěknými řadry a roztomilým úsměvem, která pracovala v květinářství a nosila žabky a džíny. Nic extra. Ne v porovnání se ženami, jakými se normálně obklopuje.

Když jsem si uvědomila, s čím jsem právě souhlasila, zašukalo mi v břiše. Já. Tady. V tomhle bytě. Sedm nocí.

A on. Bude si se mnou dělat, co chce.

Následující týden mu budu patřit. Zcela. Ale stálo to za to, pokud dodrží svou část dohody.

Otočila jsem na něj. „Slibuješ, že Brandy najdeš?“

„Ano. Ať živou, nebo mrtvou, najdu ji.“

Zahleděl se mi do očí a já nepochybovala, že je o tom zcela přesvědčený. Lucas Ifer si umí poradit, a jestli někdo moji kamarádku v temném podsvětí Las Vegas dokáže najít, je to on.

Natáhl ke mně ruku a já ji přijala a potřásla si s ním. Jakmile se jeho kůže dotkla mé, projel mnou elektrizující záchvěv, stejný pomíjivý pocit, že je mi to nějak povědomé, a dávno ztracená touha.

Téměř majetnický mi sevřel prsty. „Platí.“

LUCIFER

DVEŘE DO POKOJE PRO HOSTY se za mnou zavřely a sotva slyšitelně zapadly. Zastavil jsem se uprostřed chodby a zhluboka se nadechl. Až teď na mě plně udeřila obrovská síla toho, co se právě stalo.

Byla zpátky.

Srdce se mi rozbušilo nadějí. Skoro jsem tomu nedokázal uvěřit, když bez varování vešla ke mně do bytu, ale jakmile jsme se dotkli, všechny pochyby byly tytam. Vrátila se ke mně. Konečně.

Hannah Thornová. Nové jméno. Nový vzhled. Ale pořád nepopíratelně *moje*.

Představil jsem si ji, jak si za dveřmi prohlíží svůj nový pokoj. Srdcovitý obličej s růžovými tvářemi a průzračně modrýma očima rámovaly dlouhé zlaté vlasy, a to ani nemluvíme o těch líbezných rtech. Rtech, které si zanedlouho přivlastním, společně se zbytkem jejího drobného, zaobleného těla. Stačí, abych ji během následujících sedmi nocí přesvědčil, že mi patří.

A mezitím najdu její kamarádku, samozřejmě. Na tuhle část nesmím zapomenout. To přece ona ke mně Hannu přivedla. Ano, musím tu ženu, Brandy, najít, už jen proto, abych jí poděkoval.

Navíc to, že v mém hotelu zmizela lidská žena, jsem nebral na lehkou váhu. Démoni se sice živí lidskou životní silou, ale já zavědl přísná pravidla, že se jim nesmí ublížit, obzvlášť ne na mém panství. Ovšem teď, když trvale žijeme na Zemi, je mým panstvím v podstatě celý svět. Přesto i ti nejmladší démoni věděli, že na králově hradě se nesmí porušovat pravidla.

Celestial Resort & Casino byl můj ukázkový hotel, zářivý kle-not na ulici Las Vegas Strip, který měl lidi lákat k hříchu v rozličných podobách, aby se mí démoni mohli bezpečně živit a zároveň zůstat před světem v utajení. Ve skutečnosti jsem celé město posledních čtyřicet let potají budoval tak, aby bylo pro démony dokonalým útočištěm. Říkali mu Město hříchu a já byl jeho králem.

Vyšel jsem z apartmá a upravil si oblek, zatímco jsem pozoroval své bodyguardy. „Nikdo nepůjde dovnitř ani nevyjde ven, jen na můj příkaz.“

Když jsem vstoupil do výtahu, sklonili hlavy. Kdyby chtěla Hannah doopravdy odejít, nebránil bych jí, ale nemohl jsem ji nechat pobíhat po městě samotnou. Teď, když se mi vrátila, musí mít neustále ochranu.

Celé roky bylo moje srdce chladné a temné, tvrdý kus uhlí čekající, až se ona vrátí a zapálí ho. Tak dlouho jsem ji bez úspěchu hledal, a teď mi zčistajasna znovu vstoupila do života. Tentokrát hledala ona *mě*. Ach, ta ironie.

Sjel jsem výtahem o patro níž do velitelského centra. Když jsem vešel do rozlehlého prostoru, mohl jsem se skoro nadechnout své moci – byla to skutečně opojná vůně. Zastavil jsem se a nasál do sebe atmosféru místnosti, temné královny všeho, čím jsem se zabýval. Obrovské obrazovky byly plné živých přenosů a záznamů z bezpečnostních kamer. Můj neúnavný personál obsluhoval počítače u tolika stolů, že je ani nešlo spočítat, a sledoval každé vlákno a zašumění hříchu, které toto město nabízelo. Chamtivost, závist, smilstvo... všechno moje, moje, moje. Celou jednu stěnu zabírala ohromná rozvodná deska, jak navazovali jedno spojení za druhým, sledovali lidi, emoce a činy. Na velké mapě světa na stěně blikala světýlka a ukazovala různé aktivity démonů, andělů a víl.

Jak jsem očekával, Samael seděl ve své kanceláři, odkud dohlížel na veškeré dění ve velitelském centru. Ve většině záležitostí zastával pozici mé pravé ruky a od chvíle, kdy jsem opustil Nebe a začal vládnout Peklu, mi stál po boku. Byl tam i Gadreel a díval se na otevřenou složku na černém stole. Patřil k mladším padlým, byla mu jen asi dvě století, ale už mnohokrát prokázal svou loajalitu a vystoupal po kariérním žebříčku až na pozici Samaelova asistenta.

Nakoukl jsem do kanceláře. „Schůzka. Ihned. Sežeň i Azazel.“

Oběma vystřelily hlavy vzhůru, jedna tmavá a druhá plavá. Samael se zamračil. „Oč jde?“

„Vrátila se.“ Nemusel jsem to dál rozvádět. Věděli, koho tím myslím.

Gadreel zvedl světlé obočí. „Víš to jistě?“

Vybavil jsem si jiskření, které jsem cítil, když jsem se Hanny dotkl. „Ano, vím. Zvláštní je, že tentokrát našla ona mě.“

Aniž bych čekal na jejich reakci, otočil jsem se a zamířil do zasedací místnosti. Jakmile jsem cvakl vypínačem, okna vedoucí do zbytku centra se stala neprůhlednými a poskytla nám naprosté soukromí. Místnost byla zvukotěsná i pro nadpřirozené bytosti se zesíleným sluchem. Posadil jsem se na konec konferenčního stolu a zabořil se do přepychového koženého manažerského křesla. O pár vteřin později vešel Samael, za ním Gadreel a Azazel. Zavřeli za sebou a rozesadili se kolem stolu.

„Slyšela jsem, že je zpátky,“ řekla Azazel, vyšvihla nohy na stůl a vystavila na odiv černé kožené boty s cvoky. Byla vedoucí mé ochranky a nejzuřivější ocelí, která dokázala lehce ovládat jakoukoli zbraň. Pevná černá kůže byla její oblíbená zbroj a hněv palivem v boji.

„Ano, a potřebuju, abys našeho nového hosta hlídala,“ řekl jsem. „Je u mě v bytě a já nemůžu dovolit, aby z něj odešla, pokud nebudeš po jejím boku. Chci, abys ji neustále chránila.“

Zatvářila se rozmrzele, ale přikývla. Nikdy by si nedovolila neuposlechnout můj přímý rozkaz, i když ho splnit nechtěla.

Naklonil jsem se dopředu a zadíval se jí do očí. „Uvědomuju si, že dělat ochranku ti může připadat pod tvou úroveň, ale ve skutečnosti ti svěřuju ten nejdůležitější úkol ze všech. Hannah bude brzy ve smrtelném ohrožení a ty jsi jediná, komu věřím, že ji ochrání.“

Její rozmrzelost vyprchala a ona sklonila hlavu. „Nezklamou tě, můj pane.“

„Jak se teď jmenuje?“ zeptal se Samael s rukama klidně položenými na stole.

„Hannah Thornová.“

„Aha. Ta žena, co se vyptávala na kamarádku.“

Mělo mě napadnout, že Samael už o ní bude mít nějaké informace. Mezi těmito zdmi se stane jen málo věcí, o nichž by nevěděl. „Ano, a tu kamarádku musíme co nejrychleji najít. Před pár dny se ztratila v Celestialu.“ Vytáhl jsem kus papíru a podal mu ho. Rychle ho pročetl, zatímco jsem pokračoval. „Taky chci vědět všechno, co se ti podaří vyštourat o Hannině životě. O rodině, přátelích, práci, o tom, co si dává k snídani – chci každý detail.“

„Zařídím to,“ řekl Samael se svou typickou sebejistotou.

Vytáhl jsem klíče od Hannina auta a klíče od motelového pokoje a hodil je Gadreelovi. Blondák měl rychlé reflexy a bez potíží je chytil. „Gadreeli, potřebuju, abys jel do motelu Double Down,“ – už při vyslovení toho jména jsem se otrásl – „a vyzvedl její věci i auto. Věřím, že se ti podaří zjistit, které to je.“

„To nebude problém, můj pane,“ řekl Gadreel a s odporem si prohlížel klíč od pokoje. Hannah se o motelu Double Down vyjádřila jako o *jednom levném podniku mimo Strip*. Ten popis ho přechvaloval.

„Rozkazy máte. Hannina přítomnost prozatím zůstane tady, mezi námi třemi.“ Zvedl jsem se a pohlédl na své věrné padlé, zatímco mi v hrudi hořelo odhodlání. „Předtím jsem ji ztratil, ale tentokrát ji odejít nenechám. Znovu už ne.“

HANNAH

JAKMILE ZA SEBOU LUCAS ZAVŘEL, užasle jsem se rozhlížela po pokoji a pořád se snažila uvěřit, že se to všechno opravdu děje. Ještě před dvěma dny jsem si balila kufry, abych vyrazila do Las Vegas za kamarádkou, a teď budu příštích sedm nocí žít tady a plnit vrtochy muže, kterému říkají ďábel. Jistě, s tou dohodou jsem souhlasila, ale to ji nedělá o nic méně děsivou. Zejména teď, když byl Lucas pryč a já zůstala sama se svými myšlenkami.

Měl by Brandy najít. A taky žít.

Prosím, ať je naživu.

Přešla jsem k velkému oknu s výhledem na Strip a už posté jsem si lámala hlavu tím, kde je a co se jí asi stalo. Od různých hotelů a kasin se odráželo sluneční světlo a já si vzpomněla, jak byla Brandy nadšená, že sem pojede. Pozvali ji na třídní konferenci knihovníků, vyhrála nějakou cenu, která pokryla veškeré náklady na cestu. Prosila mě, ať jedu taky, abych si s ní užila dámskou jízdu ve Vegas, ale odmítla jsem. Moje květinářství bylo sice malé,

ale musela jsem mu věnovat téměř veškerou svou pozornost, aby se udrželo nad vodou. Navíc mě bavilo pracovat na místě, které kdysi patřilo mým rodičům, a hledat přesně ty správné květiny, co lidem prozáří domovy nebo vyjádří věci, které si ne vždycky dokázali říct. Bez ohledu na to, jak moc jsem chtěla s Brandy do Vegas vyrazit, řekla jsem ne. Byla to jedna z věcí, co jsem si teď nejvíc vyčítala.

Odjela do Vegas sama a domů už se nevrátila.

Naposledy se mi ozvala potom, co se ubytovala právě v tomhle hotelu. Zavolala, aby synovi popřála dobrou noc. To bylo před šesti dny.

Když na konci víkendu nezvedala telefon ani nedorazila domů, věděla jsem, že něco není v pořádku. Cítila jsem to přímo v žaludku a své instinkty jsem nikdy neignorovala. Brandy měla dítě a nemocnou mamku, v žádném případě by neutekla. Někdo ji musel unést.

V průběhu dalšího dne jsem absolvovala desítky telefonátů a snažila se zjistit, kde je, ale bylo to marné. Brzy jsem pochopila, že budu muset do Vegas vyrazit na vlastní pěst a zjistit, co se stalo. Poprosila jsem svou pomocnici Maggie, která u mě pracovala na částečný úvazek, aby na květinářství pár dní dohlédla, a pak jsem dala dohromady veškeré peníze, co jsem měla, nasedla do svého otlučeného auta a vyrazila na cestu. Jela jsem pět hodin pouští, dokud jsem nedorazila do města hříchu.

Než jsem odjela, vzala si mě Brandyina máma Donna stranou a prosila mě, abych její dceru našla, zatímco vzlykala do kapesníku potřísněného krví. Donna měla rakovinu plic v pokročilém stadiu

a v posledních dnech sotva nacházela sílu připravit si sendvič. Slíbila mi však, že se zvládne postarat o Brandyina syna Jacka, zatímco budu pryč. Když jsem odcházela, Jack mě chytil kolem pasu a prosil mě, ať přivedu maminku brzy domů. V obou případech jsem rozháněla slzy mrkáním a přísahala, že Brandy najdu.

Co jiného jsem mohla dělat? Brandy se ke mně chovala jako ke členovi rodiny už od chvíle, co jsme se potkaly v knihovně, kde pracovala, a nabídla mi střechu nad hlavou, když jsem to nejvíc potřebovala. Měla jsem s ní do Vegas jet a výčitky svědomí kvůli tomu rozhodnutí mě žraly zaživa. Dala jsem přednost povinností před kamarádkou a teď jsem si ze všeho nejvíc přála, abych mohla vrátit čas a všechno udělat jinak. Když se mi teď povedlo Maggie přemluvit, aby převzala dohled nad obchodem, proč to nešlo dřív? Brandy by to pro mě udělala okamžitě. Proč, proč, proč jsem ji nechala odjet samotnou?

Musela jsem ji najít a bylo to jen na mně. Brandy neměla na světě nikoho jiného, kdo by ji hledal, a já ji nemohla nechat zmizet z povrchu zemského. Vegas by ji sežralo zaživa a zapomnělo by na ni, stala by se akorát dalším číslem ve statistice. Místní policie toho byla živoucím důkazem. Když jsem šla nahlásit její zmizení, kašlali na mě, zejména když zjistili, že se Brandy ztratila v Lucasově hotelu. Okamžitě se semkli, tiše spolu debatovali a vyměňovali si pronikavé pohledy. Najednou se všichni vyjadřovali vůči panu Iferovi nesmírně uctivě. Nejspíš měl každého z nich na výplatní listině. Moje oznámení nakonec přijali, ale měla jsem neblahé tušení, že leží někde na hromadě a už ho nikdy nikdo nespátí.

Jediná možnost byla pustit se do pátrání sama, ale neustále jsem narážela na slepé uličky. Nejdřív mi personál hotelu The Celestial Resort & Casino nedokázal najít žádné informace o té knihovnické konferenci. Když jsem si ji vyhledala sama na internetu, našla jsem jen jednu chudou webovou stránku. Skoro to vypadalo, že se vůbec nekonala. Nebo jako by to všechno někdo zinscenoval jen proto, aby Brandy nalákal do Las Vegas. Ale proč? Zapletla se snad do něčeho zlého? Do obchodu s mafií? Tomu se mi nechtělo věřit.

Začala jsem se po hotelu rozhlížet a vyptávat se, hrála si na detektiva, ale nebyla jsem žádná Nancy Drew. Přestože jsem netušila, co dělám, pátrala jsem, jak jen to šlo, a pomalu, ale jistě se mě zmocňovala zlá předtucha, která mi říkala, že něco není v pořádku. Chodila jsem ve svých laciných žabkách sem a tam po Stripu a zašla na všechna místa, která mohla Brandy navštívit. Nikdo mi nebyl schopný sdělit žádné informace, skoro jako by Brandy vůbec neexistovala. Narážela jsem na jednu cihlovou zeď za druhou. Potřebovala jsem přístup k videokamerám, záznamům o telefonních hovorech a použití kreditních karet, ale neměla jsem odznak ani konexe. A docházel mi čas i peníze.

Pak jsem se doslechla o Lucasi Iferovi, majiteli hotelu Celestial, kterému podle šeptandy patří ve Vegas i další místa. Potají mu říkali ďábel a mluvili o něm jako o nějakém nebezpečném šéfovi mafie, ale brzy se ukázalo, že se ve Vegas neděje moc věcí, o nichž by nevěděl. Navíc byl nechvalně proslulý tím, že uzavíral nějaké dohody, a dovedl vám sehnat, nač jste si pomysleli. Samozřejmě za určitou cenu.

Podle všech těch řečí byl Lucas Ifer králem Las Vegas. Když mi nepomohla policie a lidi na ulici, musela jsem se vydat na hrad. Jenom jsem nepočítala s tím, že bude v oblacích. Teď jsem zůstala uvězněná ve věži jako Locika, akorát moje vlasy rozhodně nebyly dost dlouhé na to, abych sešplhala dolů.

Seděla jsem na okraji postele a bušilo mi srdce. V podstatě mě drželi v zajetí jako sexuální otrokyni mafiánského bosse, a těžko říct, jestli ten Brandy najde. Nebo jestli má kamarádka ještě vůbec žije.

Ne, musela jsem přestat takhle myslet. Věřila jsem, že Lucas bude naši dohodu ctít, dokud ji budu ctít já. Cítila jsem to ve svém nitru, a to se nikdy nepletlo. I když mě můj instinkt zároveň varoval, že je to ten nejnebezpečnější muž, jakého jsem kdy potkala.

Položila jsem se na postel a přejela rukama po hladkém, měkkém přehozu a příkrývkách. Tenhle pokoj pro hosty byl ohromný a luxusní, ale taky strohý. Měla jsem pocit, že se moc často nepoužívá. Přemýšlela jsem, že si něco objednáím přes pokojovou službu, ale na jídlo jsem měla moc stažený žaludek. I tak, kdybych měla někde zůstat sedm nocí, jen stěží bych hledala hezčí hotelový pokoj než tenhle.

Krucinál. Sedm nocí mimo domov a obchod. Upřímně jsem doufala, že bude Maggie schopná postarat se o květinářství tak dlouho. Bylo jí sotva šedesát a já se bála, že pro ni bude náročné to tam celé vést. Musela jsem souhlasit, že bude říkat jen „šekem nebo kešem“, což stojí za prd. Většina lidí radši platila kartou, jenomže Maggie byla s terminálem marná. Zachmuřila jsem se při

představě, že se vrátím do obchodu, který se hroutí pod tíhou toho, že se propadl zpátky v čase. Už před odjezdem se květinářství nedařilo a já rodičům dlužila ho udržet v chodu.

Vytáhla jsem mobil a rychle našla Maggieino číslo. Nikdo to nebral. Bylo skoro pět a nejspíš právě zavírala. Raději jsem jí tedy poslala zprávu. Aspoň zprávy uměla přečíst a napsat.

Musím se ve Vegas zdržet. Prosím, snaž se v obchodě ze všech sil. Budu pryč ještě 7 dní.

Zatímco jsem čekala na odpověď, přemýšlela jsem, že napíšu i ségre, ale Jo byla šíleně paranoidní. Měla tendence na mě přehnaně dohlížet a to jsem teď vážně nepotřebovala. Kdyby mělo být po jejím, nikdy bych neopustila Vistu. A kdybych jí řekla, s čím jsem souhlasila, dočista by vyletěla z kůže.

Maggiina odpověď mě uklidnila. *Jsem v pořádku. Nespěchej. Vyhraj spoustu peněz.*

Zpráva končila spoustou smajlíků s taškou peněz. Zavrtěla jsem hlavou a přemýšlela, jestli jí nedochází, proč tu jsem, nebo je jen přehnaně optimistická. Chvíli jsem se snažila zavolat Donně, ale nezvedla mi to. Nejspíš připravovala Jackovi něco k jídlu. Povzdechla jsem si a nechala jí vzkaz, že dělám, co je v mých silách, abych Brandy našla, ale že tu musím zůstat ještě týden. Hrozně jsem se jí omlouvala, že budu pryč tak dlouho, a když jsem zavěsila, emoce mi sevřely hrdlo.

Když jsem vyřídila všechny body na svém seznamu, nezbývalo mi nic jiného než čekat, a to mi nikdy moc nešlo. Když už nic jiného, mohla bych aspoň prozkoumat svoje nové okolí. To bylo určitě dovolené.

Vstala jsem a otevřela všechny šuplíky v pokoji, ale zely prázdnotou. Vešla jsem do ohromné šatny a rozhlédla se, ale až na pár ramínek v ní taky nic nebylo. Pak jsem se přesunula do obrovské koupelny a při pohledu na všechnen ten mramor, rozměrný sprchový kout a ještě větší vanu jsem vytřeštila oči. Ještě nikdy jsem v takhle luxusní koupelně nebyla. Nebo takhle veliké. Byla jsem v pokušení se vykoupat a pokusit se ze sebe své starosti smýt, ale byla jsem zvědavá na zbytek tohotohle místa. Jestli to má být celý týden můj domov, měla bych se s ním seznámit, no ne?

Otevřela jsem dveře ložnice dokořán, abych vyhlédla na chodbu, ale nic jsem neslyšela. Lucas byl pryč, odešel prošetřit Brandyino zmizení, nebo jsem v to aspoň doufala. Přešla jsem po mramorové podlaze zpátky do obývacího pokoje a zadívala se na černo-stříbrný prostor, ze kterého číselná moc, nebezpečí a luxus. Tomuhle místu by vážně prospělo pár květin nebo kapradin, aby to tu trochu oživilo a vybarvilo. Možná nějaké sukulenty. Něco, díky čemu by to tu nepůsobilo tak chladně a mrtvě.

Pak jsem si uvědomila, že nejsem sama.

Před vchodem do bytu stála nádherná černoška. Kolem těla měla omotanou kůži jako nějakou zbroj a tmavé vlasy měla stažené dozadu tak pevně, že jí napínaly kůži na těch nejhříšnějších lícních kostech, jaké jsem kdy viděla. Nad levým ramenem jí vyukovala rukojeť meče. Něco v ní probudilo moje instinkty, ale neměla jsem tak silný pocit, že ji znám, jako v Lucasově případě.

„Já jsem Zel,“ řekla, jako by jí bylo fuk, jestli si vzpomínám, nebo ne.

„To je nějaká zkratka?“ zeptala jsem se.